

การพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

THE DEVELOPMENT OF AN ENRICHMENT CURRICULUM ON ENGLISH SPEAKING SKILLS FOR COMMUNICATION USING B-SLIM MODEL FOR MATHAYOMSUKSA 3

ปริญญภา สีทอง และ นงพงา ศรีปินตา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

Parinyapat Seethong and Nongpanga Sirpinta
Faculty of Education, Lampang Rajabhat University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่ทะ จำนวน 20 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรและประเมินคุณภาพหลักสูตร

1.1 หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นคือหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 11 องค์ประกอบคือ

- 1) ความนำ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด
- 5) คำอธิบายรายวิชา 6) ผลการเรียนรู้ 7) โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร 8) กิจกรรมการเรียนรู้
- 9) การจัดการเรียนรู้ของหลักสูตร 10) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 11) การวัดและการประเมินผล

1.2 ในภาพรวมของหลักสูตรมีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$ S.D.=0.67) และคู่มือการใช้หลักสูตร ($\bar{X} = 4.40$ S.D.=0.60)

2. ผลใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : พัฒนาหลักสูตร; บี-สลิม โมเดล; ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

abstract

The purpose of this research were to: 1) development of an Enrichment Curriculum English speaking skills for communication by using B-Slim Model for Mathayomsuksa3 students. 2) to examine the results after implement of development of an Enrichment Curriculum English speaking skills for communication by using B-Slim Model for Mathayomsuksa3 students. The sample were 20 students of Mathayomsuksa 3 at Ban Meatha School by simple random methods. The research instrument consisted of Curriculum and Guide for Enhancing English Speaking Skills for Communication using B-Slim Models and English Speaking Skills Test. The statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation And t-test

The findings were as follows:

1. The result of curriculum development and course quality assessment

1.1 The curriculum that is developed is the curriculum to enhance English speaking skills for communication using B-Slim model for students of Mathayomsuksa 3, consisting of 11 elements, namely 1) Introduction 2) Principles 3) Goals 4) Learning Standards Indicators 5) Description 6) Learning results 7) Structure and content of the curriculum 8) Learning activities 9) Learning management of the curriculum 10) Instructional Material and learning resources 11) Measurement and evaluation

1.2 The overall quality of the curriculum is at a high level ($\bar{X} = 4.21$ S.D. = 0.67) and the course manual ($\bar{X} = 4.40$ S.D. = 0.60)

2. The result of using the curriculum to enhance English speaking skills for communication

2.1 The Post-Test mean score of achievement was significant higher than the Pre-test mean score at the statistical at .05 level

Key words: curriculum development; B-Slim Model; speaking skills for communication

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 หมวด 4 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนประสบการณ์เรียนรู้ต้องยึดผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นจึงต้องจัดสภาวะแวดล้อมบรรยากาศรวมทั้งแหล่งการเรียนรู้ต่างๆทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อเอื้อต่อความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติที่สอดคล้องกับ ความถนัดและความสนใจเหมาะสมกับวัยและศักยภาพผู้เรียนการจัดการศึกษาต้องถือผู้เรียนสำคัญที่สุด และเพื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารกันอย่างไร้พรมแดนเราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารและสร้างความเข้าใจระหว่างกันและภาษาหลักที่ใช้สื่อสารคือภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด กระทรวงศึกษาธิการ จึงกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้เรียนรู้และฝึกฝน การใช้ภาษาอังกฤษ จะเกิดทักษะและความสามารถในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ก้าวทันโลกรวมถึง การพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551:14)

จากอดีตที่ผ่านมาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบกับเด็กไทยขาดโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ จึงทำให้ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะไม่มีประสบการณ์ รวมถึงพื้นฐานอุปนิสัยของคนไทยที่ไม่ชอบฝึกฝนเพราะกลัวการพูดผิด(อริสรา ธนาปกิจ, 2555)อีกทั้งความแตกต่างของกลวิธีทางภาษาและปัจจัยทางสังคมของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (ปาจริย นิพาสพงษ์:2554) ยิ่งไปกว่านั้น ข้อมูลจากแหล่งต่างๆพบว่า นักเรียนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษหลายปีแต่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของเยาวชนอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และจากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) ที่สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ ในวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนต่ำกว่าวิชาอื่นทุกปี ซึ่งมีนักวิจัยและนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอเทคนิคและงานวิจัยของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ ปี-สลิม โมเดล ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสาร (CLT-Communicative Language Teaching) และ โอลีนก้า บิลาช ได้สร้างแบบการสอนภาษาที่สองของบิลาช แบบ B-Slim Model (Bilash's Second Language Instructional Model) มีการกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน แล้วนำมาจัดลำดับขั้นตอนกระบวนการที่เหมาะสม โดยเน้นให้ปัจจัยตัวป้อน (Input) ที่มีความหมายเข้าใจได้(Comprehensible Input) และอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จดังที่คาดหวังได้ ถ้าครูผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน หรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับผู้เรียน(รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549:23-30)

จากรูปแบบกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของบิลาช ผู้สอนต้องวางแผนในการเลือก และการจัดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และความสนใจของผู้เรียน การป้อนข้อมูลความรู้ใหม่ ๆ ของผู้สอนต้องอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน การใช้สื่อของจริงมีการสาธิต การนำเสนอตัวอย่าง มีการอธิบายหรือ

ขยายความเพิ่มเติม เป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องกระทำ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารโดยการฝึกซ้ำๆ ทำบ่อยๆ เรียนรู้จากสิ่งที่ยากไปยาก เพื่อลดเงื่อนไขทางด้านจิตใจของผู้เรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย B-SLIM Model (Bilash's Second Language Instructional Model) สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

จากรูปแบบกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของบิลาช ผู้สอนต้องวางแผนในการเลือกและการจัดกิจกรรมให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และความสนใจของผู้เรียน การป้อนข้อมูลความรู้ใหม่ ๆ ของผู้สอนต้องอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน การใช้สื่อของจริงมีการสาธิต การนำเสนอตัวอย่าง มีการอธิบายหรือขยายความเพิ่มเติม เป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องกระทำ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารโดยการฝึกซ้ำๆ ทำบ่อยๆ เรียนรู้จากสิ่งที่ยากไปยาก เพื่อลดเงื่อนไขทางด้านจิตใจของผู้เรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย B-SLIM Model (Bilash's Second Language Instructional Model) สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อลดเงื่อนไขทางด้านจิตใจของผู้เรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย B-SLIM Model (Bilash's Second Language Instructional Model) สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบบี-สลิม โมเดล มีประโยชน์ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจและจดจำบทเรียน ตลอดจนใช้ในการทบทวนบทเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในชั้นเรียนทำให้ความเครียดในการเรียนของนักเรียนผ่อนคลายลงและประการสำคัญของกิจกรรมการเรียนตามรูปแบบดังกล่าว ยังช่วยส่งเสริมเจตคติที่ดีในการเรียนเพราะนักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้โดยการฝึกปฏิบัติมากขึ้น การใช้ภาษาในกิจกรรมดังกล่าวจะมีลักษณะการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเพื่อให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้จริง นอกจากนี้การฝึกกิจกรรมการใช้ภาษามีลักษณะให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท บริบทและสถานการณ์ที่นักเรียนเกี่ยวข้อง นั่นคือนักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพชีวิตจริงของตนเอง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร โดยใช้บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาว่านักเรียนที่เรียนการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้ บี-สลิม โมเดล จะสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่และต้องการทราบว่านักเรียนมีเจตคติต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. ขอบเขตของการวิจัย

ขอบขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยเลือกศึกษาวิจัยการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิโมเดล ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยวิเคราะห์และเลือกมาให้สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 4 หน่วย ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 Shopping หน่วยที่ 2 Good Health หน่วยที่ 3 Favorite food หน่วยที่ 4 Directions ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่ทะ ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ลำปาง เขต 2 จำนวน 25 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านแม่ทะ จำนวน 20 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Simple Random Sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

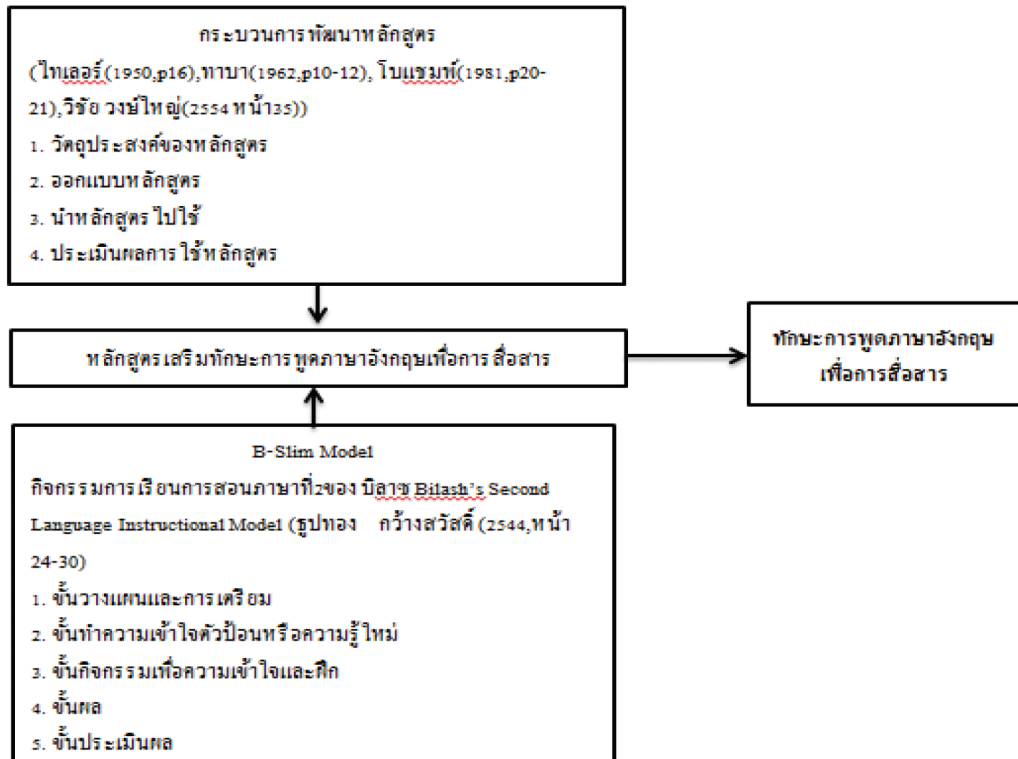
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิโมเดล

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิโมเดล สำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งมีรายละเอียดดังภาพประกอบที่ 1

ภาพที่ 1 : กรอบแนวคิดการวิจัย

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท คือ

เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา ประกอบด้วย

1. หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

2. คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย คำแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คำชี้แจงสำหรับครู บทบาทของครู (Teacher Roles) บทบาทของผู้เรียน (Learner Roles) หน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วยประกอบด้วย หน่วยที่ 1 Shopping หน่วยที่ 2 Good Health หน่วยที่ 3 Favorite food หน่วยที่ 4 Directions และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดทักษะทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใช้วัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ

2. แบบทดสอบวัดทักษะการทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบทดสอบชนิดแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้เรียนต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง 10 ข้อ และ เลือกสถานการณ์มาแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

6. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพแต่ละชนิดเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา ประกอบด้วย หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และคู่มือการใช้หลักสูตรซึ่งประกอบ ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วย ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 Shopping หน่วยที่ 2 Good Health หน่วยที่ 3 Favorite food หน่วยที่ 4 Directions และแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 10 แผน เวลาเรียน 22 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาต้นแนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวคิดเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B- Slim Model และงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.3 ศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ B- Slim Model ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

1.4 สร้างหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีองค์ประกอบดังนี้ ความนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชา ผลการเรียนรู้ โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร กิจกรรมการเรียนรู้ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล ส่วนคู่มือการใช้หลักสูตรประกอบหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีองค์ประกอบดังนี้ คู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้ คือ มาตรฐานการเรียนรู้ / ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้แบ่งแผนการจัดการเรียนรู้ออกเป็น 10 แผนดังนี้

หน่วยที่ 1 Shopping

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 My Size

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 My Clothes

หน่วยที่ 2 Good Health

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Sick

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Medicine

	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Go to see the doctor
หน่วยที่ 3 Favorite food	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Favorite Food
	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Food for Health
	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Shopping Food
หน่วยที่ 4 Directions	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Places
	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Directions

1.5 นำหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่บกพร่องและความสมบูรณ์ของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแผนการจัดการเรียนรู้

1.6 ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.7 นำหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล และครูชำนาญการพิเศษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ละแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

- 5 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

และนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2545:99-100) ดังนี้

- 4.51-5.00 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.51-4.50 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
- 2.51-3.50 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.51-2.50 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
- 1.00-1.50 หมายถึง รายการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการยอมรับว่าหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นว่ามีคุณภาพต้องมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

2. ผู้วิจัยได้ดำเนินการขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหาจากหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

2.2 ศึกษาแนวคิด เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร และวิธีการสอน โดยใช้ B-Slim Model ของ (ธูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2544 :24-30)

2.3 เลือกเนื้อหาที่มีระดับความยากง่ายของคำศัพท์โครงสร้างของภาษาเหมาะสมกับนักเรียนและอีกทั้งเป็นเรื่องใกล้ตัวที่สอดคล้องกับหลักสูตรมาสอน เป็นการฝึกให้นักเรียนคุ้นเคยกับการพูดในชีวิตจริง

2.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกหัดจากเนื้อเรื่อง ตามหัวข้อที่เลือก 10 หัวข้อ จำนวน 10 แผน โดยมีกรอบในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนดังนี้

2.4.1 เลือกเนื้อหาที่มีหัวข้อเป็นเรื่องใกล้ตัวและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

2.4.2 กำหนดจุดประสงค์ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยสามารถวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การพูดสนทนาได้ตอบ การถามตอบจากเรื่องที่ตนเองสนใจ

2.4.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแบบ B-Slim model เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูด กิจกรรมนั้นต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากกิจกรรมที่ครูควบคุมให้ความช่วยเหลือ พร้อมทั้งมีรูปแบบและตัวอย่างให้นักเรียน กิจกรรมเหล่านี้ เรียกว่า กิจกรรมภายใต้การควบคุม (Conversation) เช่น ในช่วง Intake-Using It ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนฝึกสนทนาครูต้องมีแบบการสนทนา (Conversation Matrix) หรือ Dialogue หลังจากให้นักเรียนเข้าใจตัวป้อนแล้ว ครูต้องออกแบบกิจกรรมที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึก เรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake – Using It) กิจกรรมฝึกใช้ภาษาเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและเป็นธรรมชาติ มากกว่ากิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Getting It Activity) หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนทำกิจกรรมที่ยากขึ้น เช่น บทบาทสมมติ

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจำนวน 10 แผน ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องและปรับแก้ก่อนส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเป็นผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และการประเมินผล แบบประเมินแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

5 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

4 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับมาก

3 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับปานกลาง

2 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับน้อย

1 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับน้อยที่สุด

และนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2545:99-100) ดังนี้

4.51-5.00 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการยอมรับว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้น ว่ามีคุณภาพต้องมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจำนวน 10 แผน ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใช้วัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ ชนิด ถาม-ตอบ

1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบหลักการวัดและประเมินผลการศึกษาในชั้นเรียน

1.2 ศึกษาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.3 วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด และกระบวนการเรียนในแต่ละแผนการเรียนรู้ เพื่อนำมากำหนดข้อทดสอบ

1.4 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน เป็นแบบถาม-ตอบ จำนวน 10 ข้อ

1.5 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC แต่ละข้อคำถาม คัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67-1.00 ได้ข้อสอบ จำนวน 10 ข้อ

1.6 นำแบบทดสอบ ไปทดลองใช้กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนป่าตันวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบและคัดเลือกข้อทดสอบที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน มีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.70 และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.50

2. แบบทดสอบวัดทักษะการทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบทดสอบชนิดแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้เรียนต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง 10 ข้อ และ เลือกสถานการณ์มาแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

2.1 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล วิธีการสร้างแบบทดสอบที่ดีด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2 ศึกษาและวิเคราะห์สาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษจากหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

- 2.3 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ และจำนวนข้อสอบที่ต้องการ
- 2.4 สร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาการเรียนรู้ ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบทดสอบสนทนาโต้ตอบ ที่ให้ผู้เรียนตอบคำถามเป็นประโยคหรือวลีสั้นๆ
- 2.5 นำแบบทดสอบไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม
- 2.6 นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อพบว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ทุกข้อ
- 2.7 นำแบบทดสอบ ไปทดลองใช้กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปาดันวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบและคัดเลือกข้อทดสอบที่มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน มีความยาก (P) ตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.48 และค่าอำนาจจำแนก (R) ตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.52
- 2.8 ผู้วิจัยคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88
- 2.9 ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบแผนการทดลองใช้หลักสูตร

ในการทดลองใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการทดลอง ดังนี้

แบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (one group pretest – posttest design) (ภัทรานิคมานนท์, 2539:152) ใช้ในการทดลองกับกลุ่มทดลอง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้เวลากำหนดการดำเนินการ 22 ชั่วโมง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายจุดประสงค์ในการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ บี-สลิม โมเดล ให้นักเรียนทราบเพื่อให้การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
2. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมี 2 ตอน ประกอบด้วย แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบถามตอบ จำนวน 10 ข้อ และการแสดงบทบาทสมมติ จำนวน 1 ข้อ
3. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ B- Slim Model จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 Shopping หน่วยที่ 2 Good Health หน่วยที่ 3 Favorite food หน่วยที่ 4 Directions เวลาเรียน 22 ชั่วโมง
4. เมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้ตามกำหนด ผู้วิจัยทำการทดสอบ (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินใน rubrics
2. เปรียบเทียบคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ใช้ค่าสถิติ (t-test แบบ Dependent)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลของหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นำเสนอออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น คือ หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 1) ความนำ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด 5) คำอธิบายรายวิชา 6) ผลการเรียนรู้ 7) โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) การจัดการเรียนรู้ของหลักสูตร 10) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 11) การวัดและการประเมินผล

ส่วนที่ 2 คุณภาพของหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวม มีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$, S.D.=0.67) และคุณภาพของคู่มือการใช้หลักสูตรในภาพรวม มีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D.=0.58)

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักเรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นำเสนอออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น คือ หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 1) ความนำ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 5) คำอธิบายรายวิชา 6) ผลการเรียนรู้ 7) โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตร 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) การจัดการเรียนรู้ของหลักสูตร 10) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 11) การวัดและการประเมินผล ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรและสังเคราะห์กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของนักวิชาการ

ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ Tabá (1962) Tyler(1949) Beauchamp (1981) และ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554) และศึกษาสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ อย่างรอบด้าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับการทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสื่อสารภาษาที่สอง ของ บิลาช Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-Slim Model การวัดผลด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รวมถึงศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสาลี รักสุทธี (2544) ที่กล่าวว่า หลักสูตรโดยรวมแล้วจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ ๆ เช่น หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน คู่มือการประเมินผลการเรียนในแต่ละระดับ และสื่อการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 คุณภาพของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ด้านการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และด้านหลักสูตรและการสอน ผลการประเมินพบว่า รายละเอียดขององค์ประกอบของหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ ปี-สลิม โมเดลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบ ที่สำคัญของหลักสูตร และยกร่างหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพจริงจากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้จริง สอดคล้องกับแนวคิดของสิริวรรณ ศรีพล (2545) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรจะต้องประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลที่มีความสอดคล้องกัน ดังนั้นจากองค์ประกอบของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรที่เหมาะสมทำให้ได้ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมาก และมีความสอดคล้องกันตามเกณฑ์ที่วางไว้

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ ปี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นผลสืบเนื่องมาจากเนื้อหาของหลักสูตรมาจากเรื่องที่อยู่ใกล้ตัว เนื้อหาที่น่าสนใจ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาที่น่าสนใจ และการลงมือปฏิบัติจริง (นิรมล ศตวุฒิ (2543) นอกจากนี้ผู้วิจัยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษ อย่างสม่ำเสมอ และกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว คู่และกิจกรรมกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ และมีการเสริมแรงบวก โดยทั้งเนื้อหาและกิจกรรมผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ สอดคล้องกับแนวคิดของวรรณภา สุขสังข์ (2545) กล่าวว่า การออกแบบกิจกรรมได้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจและรู้สึกภูมิใจเมื่อสามารถร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้และประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ Morrow (1981) ที่กล่าวว่า ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ คือ ต้องรู้ว่าจะกำลังทำอะไร เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ นอกจากนี้ Alright (1991) ได้กล่าวสนับสนุนว่า การจัดกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความจำเอนที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรม สอดคล้องกับ Harmer (1991) ที่กล่าวว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่สมจริงคล้ายกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีเป้าหมาย

ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระ นอกจากนี้ ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2544 : 24-30) กล่าวว่า รูปแบบการสอนภาษาที่สองของ Bilash (Bilash's Second Language Instructional Model) สอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky (1987) กล่าวว่า การที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับเนื้อหาและนำไปใช้อย่างเต็มทีนั้น ผู้สอนถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนและมีการชี้แนะแก่ผู้เรียน เพราะผู้สอนควรคำนึงความแตกต่างของผู้เรียน ซึ่งวิธีทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปต่อยอดในชั้นเรียนรู้อื่นต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ (Harmer, 1991) ที่กล่าวว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารควรให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่สมจริงคล้ายกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างอิสระ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุตา ปงลังกา (2550) ที่พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติโดยการสร้างสถานการณ์จำลองในการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริงสามารถพัฒนาสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competency) ได้ และตรงกับแนวคิดของ บราวน์ (Brown, 2001: 275-276) ที่ว่า ครูควรออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและเหมาะสมกับสถานการณ์ของผู้เรียนรวมทั้งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดอย่างมีความหมายได้ในสถานการณ์จริง สอดคล้องกับวิจัยของ Islam (2012) ที่พบว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดอีกทั้งผู้เรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้สอนมีส่วนชี้แนะบทเรียนแก่ผู้เรียน มากกว่านั้นการแสดงบทบาทสมมติสามารถกระตุ้นและเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ในการคิดสร้างสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปได้จากที่เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างมั่นใจต่อตนเองและต่อหน้าสาธารณะได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนนำหลักสูตรเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ บี-สลิม โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้ ทั้งนี้ควรศึกษารายละเอียดของหลักสูตรและคู่มือการใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจฝึกฝนจนชำนาญเพื่อส่งผลให้ดำเนินการใช้หลักสูตรประสบผลสำเร็จ

2. แนวการสอนแบบบี-สลิม โมเดลเหมาะสมกับการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดอ่านและเขียนควรมีการจัดแนวการสอนให้เหมาะสมกับการเรียนตามบริบทไทยให้มากที่สุด มีการสอดแทรกเรื่องใกล้ตัวผู้เรียนเช่น การดำเนินชีวิตประจำวัน วัฒนธรรม สิ่งต่างรอบตัวผู้เรียน เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรที่เน้นการบูรณาการ ทักษะเพื่อการสื่อสาร 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

2. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่ผ่านการใช้หลักสูตรกับนักเรียนที่ไม่ได้ผ่านการใช้หลักสูตร และควรศึกษาความคงทนของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เกศสุตา ปงลังกา. (2550). *การศึกษากาใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้าน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (ปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณิราวรรณ จิตตรินิตย์. (2552). *ผลการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อสื่อสาร สำหรับนักเรียนนักเรียนกลุ่มกิจกรรมพิเศษระดับประถมศึกษาตอนปลาย*. (ปริญญา นิพนธ์สื่อสารสำหรับนักเรียนนักเรียนกลุ่มกิจกรรมพิเศษระดับประถมศึกษาตอนปลาย. ปริญญาานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทัศนีย์ ธราพร. (2556). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการรณรงค์โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ เน้นภาระส่งเสริมทักษะการสื่อสาร*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรและการสอน). นครปฐม:มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฐปทอง กว่างส์สวัสดิ์ . (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะ ศึกษาศาสตร์ มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิรมล ศตวุฒิ. (2543). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิจิตรา ทิสุกะ. (2556). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยใช้วิจัยเป็นฐานวิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต หลักสูตรและการสอน). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เพชรปานิ อินทรพาณิชย์ และคณะ. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อเสริมสร้างทักษะการคิด วิเคราะห์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร.วารสาร มหาวิทยาลัยนครพนม*. 2(2),8-15.
- วรรณ ช่องดารกุล . (2558).*การประชุมวิชาการนานาชาติด้านการศึกษาพิเศษ ครั้งที่ 1 “นวัตกรรมเสริมสร้างการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอน”* กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- วรรณภา สุขสังข์. (2545). *การพัฒนาทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545*. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- วัฒนา ตรงเที่ยง. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรระดับชั้นเรียนเพื่อเสริมสร้างสุขภาพของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา*.

- วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). นครปฐม:มหาวิทยาลัยศิลปากร
คันสนะ มูลหาติ. (2559). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดง
บทบาทสมมติ*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาษาศาสตร์ประยุกต์การสอนภาษาอังกฤษ).
พิษณุโลก:มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- สิริวรรณ คุ่มบ้าน. (2550). *การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มเติม ท 40207 วรรณกรรม
พื้นบ้านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัดราชบุรี*. (วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
การสอนภาษาไทย). นครปฐม:มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุกัญญา ศิลปะระสารท. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. (ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอน
ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลำลี รักสุทธิ. (2544). *เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ*.
กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- สมพร หลิมเจริญ. (2552). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2.
(ปริญญาโทการศึกษาคุชฎบัณฑิต การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร)*. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อริสรา ธนาปกิจ. (2555). *อังกฤษพันกรอบ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เวิร์คพอยท์.
- อรญา บำรุงกิจ. (2558). *กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย:
กรณีศึกษา โรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร). ชลบุรี:มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Alright, R. (1991). *The Death of the method*. Lanccaster: centre for research in language
education – working paper.
- Beauchamp, G.A. (1981). *A curriculum Theory*. 4th ed. Boston: Peacock.
- Bloom, S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*.: McGraw Hill.
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*.
New York: Longman.
- Cronbach, L.J. (1963). “ Course Improvement Through Evaluation”. *Teachers College
Record*. 64: 672-683.
- Finocchio, Mary and C. Brumfit. (1983). *The Functional – Notional Approach : From
Theory to Practice*. London :Oxford University Press.
- Harmer, Jeremy. (2001). *The Practice of English Language Teaching*. 3th ed. London:
Longman.
- Maslow, A.H. (1970). *Motivation and personality*. New York: Harper and Row.
- Morrow, K. (1981). “Principle of communicative and methodology,” in *communication in the
classroom. Applications and methods for communicative approach*. London: Longman.

- Taba, Hilda. (1962). *Curriculum Development, Theory and Practice*. New York: Harcourt, Brace.
- Trilling, Bernie and Charles Fedel. (2009). *21st Century Skills: Learning for Life in Our Times*. New York: John Wiley & Sons.
- Tyler, Ralph W. (1950). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Vygotsky, L. S. (1987). *Thinking and speech*. New York, NY: Plenum Press.

EDUCATION JOURNAL
UTTARADIT RAJABHAT UNIVERSITY